

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 257/05-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť správcu konkurznej podstaty JUDr. I. Č., bytom H., zastúpeného advokátom Mgr. V. V., H., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 294/96 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Ndob 20/2005 zo 16. marca 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. I. Č. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 9. mája 2005 doručené podanie správcu konkurznej podstaty JUDr. I. Č., bytom H., (ďalej len sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. V. V., H., ktoré bolo označené ako „*Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky*“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ ako správca konkurznej podstaty namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 294/96, ako aj uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Ndob 20/2005 zo 16. marca 2005.

Skutkový stav, v ktorom sťažovateľ vidí namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, opisuje od vydania uznesenia krajského súdu sp. zn. 51-24 K 294/96 z 30. októbra 1997, ktorým bol ustanovený za správcu konkurznej podstaty úpadcu – U. S. T. G., spol. s r. o., Z.. V roku 2001 bola predmetná vec pridelená sudcovi krajského súdu JUDr. A. M. (ďalej aj „konkurzný sudca“). V roku 2002 došlo medzi sťažovateľom a konkurzným sudcom k „*vzájomným rozporom osobnej povahy...*“, v dôsledku čoho sťažovateľ podal proti konkurznému sudcovi žalobu o ochranu osobnosti. Následne sťažovateľ vzniesol proti konkurznému sudcovi v konkurzných konaniach vedených na krajskom súde, v ktorých bol konkurzný sudca konajúcim sudcom a sťažovateľ ustanoveným správcom konkurznej podstaty, námietky zaujatosti. Najvyšší súd o týchto námietkach rozhodol uzneseniami sp. zn. Ndob 370/03 z 26. augusta 2003, sp. zn. Ndob 369/03 zo 16. septembra 2003 a sp. zn. Ndob 371/03 z 21. augusta 2003 tak, že konkurzného sudcu vylúčil z prejednávania a rozhodovania vecí v daných konkurzných konaniach z dôvodu zaujatosti voči osobe sťažovateľa.

Sťažovateľ vzniesol 21. februára 2005 námietku zaujatosti proti konkurznému sudcovi aj v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 51-24 K 294/96 z dôvodu jeho „...*zaujatosti voči osobe sťažovateľa...*“. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Ndob 20/2005 zo 16. marca 2005 konanie vo veci rozhodnutia o námietke zaujatosti zastavil. V odôvodnení označeného rozhodnutia vyslovil právny názor, že „... *správca konkurznej podstaty nie je účastníkom konania a nie je oprávnený podať námietku zaujatosti*“.

V nadväznosti na to sťažovateľ namietal, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 294/96, ako aj rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 3 Ndob 20/2005 zo 16. marca 2005 bolo porušené jeho základné právo domáhať sa

zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ argumentuje, že konkurzný sudca sa o svojej zaujatosti voči osobe sťažovateľa dozvedel „... predpísaným procesným spôsobom...“ z rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. Ndob 370/03 z 26. augusta 2003, sp. zn. Ndob 369/03 zo 16. septembra 2003 a sp. zn. Ndob 371/03 z 21. augusta 2003. Preto jeho zákonnou povinnosťou bolo postupovať aj v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 51-24 K 294/96 v intenciách vtedy platného a účinného znenia § 15 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého *„Len čo sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu. V konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad...“*.

V dôsledku nerešpektovania právnych názorov najvyššieho súdu vyjadrených v uzneseniach sp. zn. Ndob 370/03 z 26. augusta 2003, sp. zn. Ndob 369/03 zo 16. septembra 2003 a sp. zn. Ndob 371/03 z 21. augusta 2003 a následného nerešpektovania § 15 ods. 1 OSP konkurzným sudcom krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 294/96 podľa sťažovateľa porušil a doteraz porušuje jeho základné právo na súdnu ochranu.

Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Ndob 20/2005 zo 16. marca 2005, ktorým konkurzné konanie vo veci rozhodnutia podanej námietky zaujatosti zastavil, porušil jeho označené základné právo. V predmetnom uznesení vyslovil najvyšší súd právny názor, že sťažovateľ ako správca konkurznej podstaty nie je účastníkom konania a nie je oprávnený podať námietku zaujatosti.

V uvedenej súvislosti sťažovateľ poukázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. Ndob 370/03 z 26. augusta 2003, v odôvodnení ktorého sa uvádza: *„Podľa definície v § 7 Zákona o konkurze a vyrovnaní, účastníkmi konkurzného konania môžu byť len konkurzní veritelia a dlžník. Správca má však v konkurznom konaní zvláštne postavenie. Je celkom samostatným procesným subjektom a v určitom štádiu konkurzného konania súd rozhoduje aj o jeho právach a povinnostiach, ako napr.: o pozbavení z funkcie, rozhodovanie*

o preddavkoch na odmenu ako aj o stanovení jej výšky, o náhrade hotových výdavkov atď. Preto správca konkurznej podstaty je oprávnený v prípade, ak by mal pochybnosti o nestrannom rozhodovaní sudcu o jeho právach v konkurznom konaní, podať námietku na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci“.

Sťažovateľ poznamenal, že podaním z 13. januára 2004 podal podnet predsedovi najvyššieho súdu „... na podanie návrhu na zaujatie stanoviska k zjednoteniu výkladu príslušných právnych noriem, upravujúcich oprávnenosť správcu konkurznej podstaty uplatniť v konkurznom konaní námietku zaujatosti. Predseda Najvyššieho súdu SR listom zo dňa 18. 3. 2004 sp. zn. KP 14/04 sťažovateľovi oznámil, že upozornil predsedu obchodného kolégia na to, aby obchodné kolégium zaujalo zjednocovacie stanovisko. Ani na opätovnú urgenciu nebolo sťažovateľovi oznámené stanovisko k predmetnej právnej problematike“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Banskej Bystrici konajúcim sudcom JUDr. A. M. v konaní č. 51-24 K 294/96 pri svojej rozhodovacej právomoci a činnosti porušil základné právo sťažovateľa JUDr. I. Č. uvedené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd podľa § 56 ods. 3 písm. c) a písm. d) zákona č. 38/1993 Z. z. zakazuje Krajskému súdu v Banskej Bystrici konajúcim sudcom JUDr. A. M. pokračovať v rozhodovacej činnosti v konaní č. 51-24 K 294/96 a tým v porušovaní základného práva sťažovateľa uvedeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ústavný súd podľa § 56 ods. 3 písm. d) zákona č. 38/1993 Z. z. prikazuje Krajskému súdu v Banskej Bystrici konkurznú vec č. k. 51-24 K 294/96 prideliť inému sudcovi určenému podľa rozvrhu práce.

Najvyšší súd SR rozhodnutím zo dňa 16. 3. 2005 č. k. 3 Ndob 20/2005 porušil základné právo sťažovateľa JUDr. I. Č. uvedené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Ústavný súd SR zrušuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 16. 3. 2005 č. k. 3 Ndob 20/2005 a vec vracia na ďalšie konanie“.

Sťažovateľ zároveň požiadal, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) rozhodol o dočasnom opatrení, ktorým by zakázal „... *Krajskému súdu v Banskej Bystrici konajúcim sudcom JUDr. A. M. rozhodovať v právnej veci č. k. 51 – 24 K 294/96 vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici do rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti...*“. Sťažovateľ taktiež žiadal, aby ústavný súd podľa uvedeného ustanovenia zákona o ústavnom súde odložil vykonateľnosť uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Ndob 20/2005.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona. Podľa uvedeného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04); inými slovami, ak sťažovateľ namietne také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu očividne nemohlo nastať (napr. II. ÚS 222/03, IV. ÚS 55/04, III. ÚS 56/05).

Sťažovateľ predovšetkým namieta porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 51-24 K 294/96 tvrdiac, že v označenej konkurznej veci rozhoduje o jeho právach konkurzný sudca, u ktorého existujú dôvody zaujatosti vo vzťahu k sťažovateľovi ako konkurznému správcovi.

V súvislosti s tým sťažovateľ poukázal na to, že konkurzný sudca napriek tomu, že mu bol známy právny názor najvyššieho súdu v otázke jeho zaujatosti voči osobe sťažovateľa ako správcu konkurznej podstaty v iných konkurzných konaniach, nepostupoval podľa § 15 ods. 1 OSP. Preto sťažovateľ vzniesol proti konkurznému sudcovi námietku zaujatosti, ktorou sa však najvyšší súd odmietol meritórne zaoberať a konanie uznesením sp. zn. 3 Ndob 20/2005 zo 16. marca 2005 zastavil, čím mal podľa tvrdenia sťažovateľa taktiež zasiahnuť do jeho označeného základného práva.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v... čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Z citovaných ustanovení ústavy okrem iného vyplýva, že ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde sa môže fyzická osoba alebo právnická osoba domáhať iba zákonom ustanoveným postupom (čl. 46 ods. 1 ústavy) a v medziach zákonov, ktoré vykonávajú ustanovenia ústavy týkajúce sa základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Ústavný súd už v tejto súvislosti uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne, ale že v záujme zaistenia najmä právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam, akými sú napr. spôsobilosť byť účastníkom konania, povinnosť právneho zastúpenia v niektorých prípadoch, zákonom ustanovené náležitosti návrhu na začatie konania, zákonné lehoty a pod. (m. m. II. ÚS 109/02, I. ÚS 22/03, III. ÚS 209/05).

Ústavný súd taktiež vyslovil, že právomoc všeobecného súdu konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 61/02, I. ÚS 236/03, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05).

Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva, že výrok o zastavení konania pri rozhodovaní o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom proti konkurznému sudcovi založil na týchto skutočnostiach:

„Podaním z 21. 2. 2005 vzniesol správca konkurznej podstaty... námietku zaujatosti proti sudcovi Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. A. M., ktorý je zákonným sudcom v tejto veci, s návrhom, aby bol menovaný sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci...

V tejto súvislosti poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. Ndob 370/03 zo dňa 26. 8. 2003, č. k. Ndob 371/03 zo dňa 21. 8. 2003 a č. k. Ndob 369/03 zo dňa 16. 9. 2003, ktorými bol sudca JUDr. A. M. vylúčený... z prejednávanej veci, keďže

jeho pôsobenie v tomto konkurznom konaní nemožno v budúcnosti vnímať ako neutrálne a nepredpojaté voči jeho osobe.

JUDr. A. M. vo vyjadrení k vznesenej námietke zaujatosti uviedol, že... správca konkurznej podstaty nie je účastníkom konkurzného konania, ktorí účastníci majú právo na zákonného sudcu. Právo odvolať správcu konkurznej podstaty a nahradiť ho novým, prislúcha účastníkom a sudcovi...

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený po prejednaní veci dospel k záveru, že na vecné prejednanie návrhu nie sú splnené zákonné podmienky.

Podľa § 15a ods. 1 O. s. p. účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má podľa rozvrhu práce vec prejsť a rozhodnúť. O tomto práve súd účastníka poučí.

Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že zákon priznáva oprávnenie uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi iba účastníkom konania. V konkurznom konaní okruh účastníkov taxatívne vymedzuje ustanovenie § 7 ods. 1 a ods. 2 zák. č. 328/1991 Zb., ktoré správcovi konkurznej podstaty nepriznáva postavenie účastníka konkurzu. Preto namietaný vzťah sudcu k správcovi v tomto konkurznom konaní nemôže zakladať dôvod pre vylúčenie sudcu. Na tomto závere nemení nič skutočnosť, že iný senát Najvyššieho súdu dospel v tejto otázke k inému právnomu názoru.

Pretože správca konkurznej podstaty nie je účastníkom konania, ale len osobou zúčastnenou na konaní... Najvyšší súd slovenskej republiky... s odkazom na ust. § 104 ods. 1 O. s. p. konanie o vylúčení namietaného sudcu z prejednávania a rozhodovania v predmetnej veci zastavil.“

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 328/1991 Zb.“) sú účastníkmi konkurzu veritelia, ktorí podali návrh na vyhlásenie konkurzu, veritelia, ktorí prihlásili svoje pohľadávky podľa § 20 (konkurzní veritelia), a dlžník.

Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb. účastníkmi konkurzu sa stanú aj veritelia pohľadávok proti podstate (§ 31 ods. 3) a veritelia pohľadávok podľa § 31 ods. 1 písm. a) až

c), ak ich nárok nebol uspokojený a uplatnili pohľadávku na súde, ktorý vyhlásil konkurz, žalobou, prihláškou alebo ak sú zahrnutí do zoznamu na účely rozvrhu (§ 29 ods. 1).

Podľa § 66a ods. 3 zákona č. 328/1991 Zb. súd najneskôr spolu s nariadením prieskumného pojednávania poučí účastníkov konkurzného konania o ich práve uplatniť námietku zaujatosti.

Podľa § 66e ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. sa na konkurz primerane použijú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 70a ods. 3 zákona č. 328/1991 Zb. ustanovenia... § 66a až 66f sa vzťahujú aj na konania začaté pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 12/1998 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení ďalších zákonov, účinného od 1. februára 1998. Právne účinky úkonov, ktoré nastali skôr, zostávajú zachované.

Podľa § 15a OSP právo uplatniť námietku zaujatosti z dôvodov podľa § 14 ods. 1 voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť, majú účastníci konania.

Primeranosť použitia ustanovení OSP vrátane jeho § 15a na konkurzné konanie je limitovaná účelom a cieľom uvedeného konania, charakterom jeho subjektov a procesnej situácie, ktorej riešenie si primeranú aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyžaduje, ako aj štádiom, v ktorom sa konkurzné konanie nachádza.

Správca konkurznej podstaty alebo predbežný správca nie je v konkurznom konaní v pozícii účastníka konania. Je osobitným subjektom konkurzného konania (osobou na konaní zúčastnenou). Do funkcie ho ustanovuje súd, ktorý ho v zákonom ustanovených prípadoch môže funkcie aj zbaviť. Súd je oprávnený vykonávať nad činnosťou správcu konkurznej podstaty dohľad (vyžiadať si od správcu správu a vysvetlenie, nahliadať do jeho účtov a vykonávať potrebné zisťovania). Správcovi môže uložiť, aby si vyžiadal na určité otázky názor veriteľského výboru, alebo správcovi môže dať pokyny sám. Základnou

úlohou správcu je zistenie a zabezpečenie majetku a jeho následné speňaženie. Pri plnení týchto úloh je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a má samostatné postavenie tak voči úpadcovi, ako aj voči veriteľom. Zákonná úprava konkurzného konania mu zveruje realizáciu takých úkonov, ktorých výkon samotným konkurzným súdom neprichádza vzhľadom na ich povahu a rozsah do úvahy.

Z uvedených skutočností vyplýva, že ide o subjekt, prostredníctvom ktorého konkurzný súd zabezpečuje naplnenie cieľov a účelu vyhláseného konkurzu. Jeho procesné postavenie a vzťah ku konkurznému súdu vylučujú možnosť, aby bol správca konkurznej podstaty nositeľom práv vytvárajúcich vo svojom súhrne obsah základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 až 50 ústavy) priznaného výlučne účastníkovi konania, s výnimkou tých fáz konkurzného konania, v ktorých sa bezprostredne rozhoduje o jeho práve na náhradu výdavkov a na odmenu (teda o majetkových právach civilnej povahy obdobným právam účastníkov konania). Aj v takomto prípade však ide (z hľadiska predmetu a účelu konkurzného konania) o vedľajší procesnoprávny vzťah, čo vylučuje (obdobne ako u znalcov, tlmočníkov či iných subjektov zúčastnených na súdnom konaní odlišných od účastníkov konania vo veci samej), aby správca konkurznej podstaty prostredníctvom námietky zaujatosti dosiahol (prípadne aj proti vôli účastníkov konania) vylúčenie konajúceho sudcu z prejednávania a rozhodovania merita veci. Ochrana práv správcu konkurznej podstaty vo fáze konkurzného konania, v ktorej sa bezprostredne rozhoduje o jeho právach, sa (z hľadiska základného práva na súdnu a inú právnu ochranu) zabezpečuje právom správcu konkurznej podstaty napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa opravným prostriedkom – odvolaním.

Vzhľadom na to ústavný súd vychádzajúc z námietok sťažovateľa uvedených v sťažnosti konštatuje, že ich obsah v žiadnom prípade nemá takú spojitosť s obsahom základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej reálnosť by bolo možné posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Aj dôvody uvedené v namietanom rozhodnutí najvyššieho súdu možno preto považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné, rešpektujúce požiadavku takej interpretácie a aplikácie zákona, ktorá je v súlade s procesným postavením správcu konkurznej podstaty s prihliadnutím na účel a cieľ konkurzného konania, a možno ich vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu zahrnúť pod zákonné znaky právnych noriem aplikovaných na daný prípad.

Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti konštatuje, že závery najvyššieho súdu v predmetnej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľom označenými článkami ústavy.

Ústavný súd na základe predchádzajúceho odôvodnenia sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako sťažnosť podanú zjavne neoprávnenou osobou a tiež ako zjavne neopodstatnenú sťažnosť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2005